



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Vitae Sanctorvm**

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

**Lippeloo, Zacharias**

**Coloniae Agrippinæ, 1603**

Vita & Martyrivm S. Georgii Magni martyrıs, ex ijs quæ apud Metaphrasten extant, & quæ Pasocrates eius seruus de eo scripsit. Coronatus est anno Domini 290.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-42716**

Vide C Bar.  
in not.  
Mart: Rom:  
vbi & de du-  
bjs quibus-  
dā, acta hu-  
ius præclari  
martyris cō-  
cernentibus  
lucide disse-  
rit.  
27. Aprilis  
Diocletianus  
ad diuinos  
honores a-  
spirat.

VITA & MARTYRIUM S. GEORGII  
Magni martyris, ex ijs qua apud Metaphras-  
tant extant, & qua Paschasius eius seruum de-  
scripsit. Coronatus est anno Domini 290.

**D**iocletianus Romanorum Imperator  
primùm indignè sceptris potitus, cum  
sibi ex animi sententiâ fluere vidit, in  
eam in rem studio incubuit, ut diuinos scri-  
ptores per summum scelus compararet, eos  
que in omni seculorum æternitate, ea opor-  
tuit clarum conseruaret. Hinc magos undique  
præmij exquirere, dijs suis & in primis Apollini  
tanquam futurarum rerum peritissimo, magica  
assiduaque sacrificia facere non desistens,  
qua potissimum via modoque eum pertingere  
set, ediceret. Cumque die quodam saltum  
vehementius fatigaret, nullumque omnino  
sponsum daret, profani sacerdotes istius  
causam. in viros iustos ac pietatis studiosos  
torserunt, constanter asserentes, omnia tri-  
vaticinia falsa deprehendi, quod viri iusti, Apollini  
Deo vim inferrent, qua præpeditus colere  
veritatis oracula reddere non posset. Hinc  
monis errore deceptus miser, solum iam  
aquaerudus Christianos bellum, magno sane  
re excitauit: & in omnes prouincias, edictis  
delictatis plena confestim miser. Videre tunc  
bat carceres adulteris, sicarijs, flagitiosisque  
minibus vacuos, eorum qui Christum salu-  
tem fatebantur, plenos: Videre licebat, vbi

Crudelitas  
immanis  
Diocletiani.

veteribus  
leuoribus  
tari, quibus  
quirebant  
Eratius  
mirabili  
Cappadoc  
rentibus  
egregio i  
cia cum n  
riunda, c  
nobilitate  
nem, viri  
litiam ma  
est. Quo q  
bellicis c  
hibuisset,  
sci merui  
sisset, mai  
ratorem p  
Agebar  
fa in Chr  
tæpus ad  
pibusque  
rat, in pa  
donatis,  
gloria sub  
ab ipso D  
quo Sena  
dei cultor  
erat, cum  
tranquill  
dedit & a  
Quousque  
scripti &

veteribusque cruciatuum generibus, tanquam leuioribus repudiatis, grauiora quædam excogitari, quibus Christiani ad supplicia & necem exquirebantur.

Erat ijs temporibus, Romano in exercitu admirabili pietate ac fortitudine vir Georgius, in Cappadocia, claris natalibus, è Christianis parentibus ortus. Hic ante pubertatis annos, amisso egregio in pietatis certamine patre, è Cappadocia cum matre vidua in Palæstinam, vnde erat oriunda, commigrat: vbi cum propter generis nobilitatem, tum propter corporis pulchritudinem, viriumque præstantiam, ætate iam ad militiam maturus, militum Tribunus declaratus est. Quo quidem in munere, cum se per omnia in bellicis certaminibus inuictum strenuumque exhibuisset, Comitum titulum à Diocletiano adipisci meruit. Eo tempore cum mater è vita discessisset, maioris cupidus dignitatis, ad ipsum Imperatorem profectus est.

Agebat tunc annum ætatis vigesimum, cum visa in Christianum nomen immani tyrannide, tempus ad salutem opportunum sedulo arripuit, opibusque ac diuitijs, quibus valde etiam clarus erat, in pauperes distributis, seruisque libertate donatis, se tota mente ad certamen pro Christi gloria subeundum comparauit. Tertius indicti ab ipso Diocletiano Concilij dies agebatur, quo Senatus decretum aduersus Christianæ fidei cultores, aut comprobandum aut refellendum erat; cum ecce Georgius hilari facie, ac mente tranquilla, in medium Principum confessum se dedit & ad hunc ferè modum orationem instituit: Quousque tandem ò Imperator, & Patres conscripti & Quirites, bonis vti legibus soliti, leges aduer-

Georgij patria & natales.

Fit tribunus militum.

Fit Comes.

Distribuit omnes opes in pauperes.

Oratio S. Georgij ad Diocletianum

Imperatore  
& Senatum  
pro Christi-  
anis,

aduersum Christianos iniquas sancietis, & mi-  
nimes summæ pietatis ac innocentie perle-  
mini? & ad insanæ religionis superstitionem  
pijè colendam compelleris? Hæc idola non  
dij, non sunt, inquam, dij. Nolite demonum  
de decipi, Christus solus Deus est, idemque  
Dominus in gloria patris. Per ipsum facta  
omnia, & Spiritu eius sancto omnia reguntur  
conseruanturque. Aut igitur vos veram agno-  
tis religionem, aut certe illos, qui eam colunt,  
lite dementia vestra perturbare.

His verbis attoniti, & inopinata dicē-  
tate percussi, oculos ad Imperatorem oēs con-  
terunt, audituri quid nā is ad ea responderet.  
Imperator aut, tanquam perstrictis tonitru  
stupenti similis conticuit, repressoq; iracundie  
imperu, Magnentio cuidam ex confidentibus  
amico, qui secundas post Imperatorem tenet  
nutu, Georgio vt responderet, annuit. Is verò  
cessito ad se Georgio: Ecquis, inquit, tibi  
audaciæ & magnæ in loquendo libertatis est  
ator? Veritas, inquit, Georgius. Tum Consul  
iecit: Quis est veritas? Respondit Georgius: Co-  
stus ipse, quem vos persequimini. Ergo tu quæ-  
rit inquit Magnēcius, Christianus es? Ego seruus  
Christi mei, respondit Georgius: eoq; confisus  
medio vestrū vltro cōstiti, vt veritati testimonium  
exhiberē. His verbis populo concitato, & alijs  
lia dicentibus, incertus quidam rumor, in tanta  
multitudine excitari solitus, exaudiebatur.

Imperator  
alloquitur  
Georgium.

Tunc Diocletianus silentio per præcones  
dicto, cū defixis in sanctum iuuenem oculis  
sæui draconis instar, eum agnouisset, sic allo-  
tus est: Et olim nobilitatem tuam admiratus  
temq; honore dignam existimans, ad maiores  
dignitatis  
perniciem  
prudenti  
benignus  
litari glo-  
sed maio-  
nobis præ-  
spondit:  
Deum ve-  
mortalem  
potiris fl-  
eam secta  
me quod  
eam aspir-  
iniuria au-  
cruciatuū  
loquēte,  
eius inter-  
è Concilio  
Impera-  
tur in car-  
comædib-  
cro eius po-  
sine Deo g-  
quenti luc-  
euocauit,  
micronib-  
ligatū ma-  
chinā ma-  
que consti-  
rote, corpi-  
tortum di-  
genus stre-  
bonum te-  
vt Impera-

dignitatis gradus prouexi : & nunc quamuis ad  
 perniciem dicendi facultate aburaris, tamē quia  
 prudentiā ac fortitudinē tuā nō diligo, tanquam  
 benignus pater cōsulo, hortorquē, ne spreta mi-  
 litari gloria, floridā ætatē cruciatibus subijcias,  
 sed maiora potiūs dijs per sacrificia placatis, à  
 nobis præmia expectes. Ad hæc S. Georgius re-  
 spondit: Utinam tu potiūs, ô Imperator, verum  
 Deum vero sacrificio placare studeres, atque im-  
 mortalem gloriam appeteres. Siquidem qua nūc  
 potiris fluxa est atque caduca, nullamq; utilitatē  
 eam sectantibus conferre potest. Quamobrem  
 me quod attinet, spreta quauis mundi gloria ad  
 eam aspiro, quæ nunquam excidit, neque vllius  
 iniuria aut vi eripi potest, eamq; propter, nullū  
 cruciatuū gen<sup>o</sup> reformido. Hęc aliaq; viro sancto  
 loquēte, Imperator totus ira percitus, sermonē  
 eius interrupit, ac satellitibus mādauit, vt hastis  
 e Concilio expulsū, in carcerem conijcerent,  
 Imperata dicto citiūs peracta. Martyrem igi-  
 tur in carcerem deductū, humiliq; prostratū,  
 compedibus vinciunt, ac lapidem magnum sa-  
 cro eius pectori imponunt. Quæ vir sanctus, sine  
 fine Deo gratias agens, tulit patientissimē. Inse-  
 quenti luce, rursus eum imperator ad quæstionē  
 euocauit, iussitq; rotam aspectu sanē terribilem,  
 mucronibus vndique præfixam adduci, eaque al-  
 ligatū martyrem dilaniari. In eam iniectus ma-  
 chinā martyr primū ardētib; voris præcibus  
 quæ constantiā à Christo precatus est, moxq; vi-  
 rote, corpus dilanēbatur, & scorpion; mole con-  
 tortum dissecabatur. At martyr hoc supplicij  
 genus strenuē perferens; tanquam dormiens  
 bonum temporis spatium conuiescebat; ita  
 vt imperator eum mortuū existimans quasi  
 præ-

Georgius re-  
spondit im-  
peratori.

Detruditur  
in carcerem  
Georgius.

Lapis pecto-  
ri eius im-  
positus.

Horribilis  
machina.

Discerpitur  
corpus mar-  
tyris.



præclara de martyre victoria potius, exultans  
lætusque ad Appollinis templum sacrificium  
abiret. Vix pedem è loco certaminis exultans  
cùm repenti cæli horrendo fragore excitatus  
ad aures martyris delata est; Esto fortis Geo-  
nam tua confessione alij similiter ad fidem  
candi sunt. Paulò autem post restituta tempe-  
visus astare rotæ, immenso splendore coru-  
Dei angelus, qui extenta manu, integræ eun-  
nitati restituit, animumque ad alia subeunda  
certamina addidit.

Angelus Dei  
fanat mar-  
tyrem.

Interea carnifices ingenti pauore correpti  
martyrem, præter expectationem, incolens  
conspexere. extemplo rem ad Imperatorem  
farijs sacrificijs intentum detulere. Qui visus  
orgio obstupescens, vix oculis proprijs fide-  
hibebat; tacitusque secum admirans obmura-  
bat. Astabant viri duo prætoria dignitate im-  
quorum vnus Anatolius, alter Protoleo, con-  
ceta rei nouitate ac planè mirabili, statim in-  
confessionis voces eruperunt; Vnus est Deus  
nus & verus Christianorum. Hos confestim  
perator ira percitus, capitis sententiam, in  
causa subire iussit. Sed & ipsa Imperatrix  
xandra, veritatis lumine Dei beneficio illu-  
intrepidè Christum confessa est, quam con-  
starim abduxit, & ne ad aures Imperatoris  
fessio eius manaret, domum secum abripuit.  
ocletianus autè maxima rabie agitatus, vultu  
Christi martyrem, in foueam calcariam præ-  
pitam dari iussit, ibidemque in diem certum  
omni auxilio destitutum asseruari. Expleto  
tem die tertio, Imperator, ne quid reliquum  
ab eo extaret, rursus mandat suis, vt ossa, si  
superessent, (nam certo certius martyrem

Duo præto-  
res palam  
Christum  
confitentur.

Item Alex-  
andra impe-  
ratrix cre-  
dit.

einatum  
rent, sen-  
lirent. A  
populi so-  
calcis vi-  
splendor  
pererunt  
motus in-  
num ac  
collauda-  
Intere  
ad Dioc-  
tus, Dei v-  
te ascribit  
in omne  
qua virtu-  
das facer-  
tentiam  
stigijs in-  
exclama-  
randem  
præstigi-  
crepidas  
des ipsius  
storibus  
Martyr-  
bus fati-  
dum in-  
vno Ch-  
cij acer-  
sibi ipse  
Sicein  
Tanc  
de in g  
Deique

einſtum credebat ) calci profundius defode-  
rent, ſempiternaque obliuione cuncta ſepeli-  
lirent. Abierunt ad imperium, famuli, magna  
populi ſequentē caterua, eumque, quem planè  
calcis virtute conſumptum credebant, mirabili  
ſplendore fulgentem, viuum ac incolumem re-  
pererunt. Quo ſpectaculo, tantus animorum  
motus in plebe exortus eſt, vt ſublato clamore, v-  
num ac omnipotentem Chriſtianorum Deum  
collaudarent.

Interea militibus moras neſtentibus, rumor  
ad Diocletianum peruenit, qui ſtupore attoni-  
tus, Dei virtutem, magicis artibus, ſclerata men-  
te aſcribere non eſt veritus. Hinc cum animum  
in omnem cogitationem verſaret, & martyrem,  
qua virtute, quibusve artibus res adeò admiran-  
das faceret, interrogaret, ac martyr, Chriſti po-  
tentiam illi prædicaret, ille, præſtigijs tuis, præ-  
ſtigijs inquam, nos omnes ad ſtuporem adducis,  
exclamabat. Sed efficiam, dicebat, vt experiundo  
tandem diſcas, nihil aduerſus potētiam noſtram  
præſtigias valere. His diſtis, ferreas iubet aſſerri  
crepidas, eaſque copioſo igne candentes, in pe-  
des ipſius indui. Tum verò instantibus à tergo li-  
ſtoribus, ad carcerem propelli martyr fecit.  
Martyr autem quanquam acerbiffimis cruciati-  
bus fatigaretur, gradumque difficulter admo-  
dum inferre poſſet, ſecum tamen ipſe exultans,  
vno Chriſti nomine, inſtanter inuocato, ſuppli-  
cij acerbiter ferebat, animumque his verbis  
ſibi ipſe addebat: Curre Georgi, vt apprehendas:  
Sicenim curris, vt non incaſum.

Tandem in carcerem retruſus, die illo ac no-  
cte in gratiarum actione alacri mente perſtitit,  
Deique ſtupendo beneficio, iterum priſtinam

T 3

lani-

In calce ma-  
net incolu-  
mis.

Ardētes fer-  
rez crepidæ,  
pedibus e-  
ius adhibē-  
tur.

1 Cotint. p.

Retruditur  
in carcerem  
& sanatur  
diuinitus.

sanitatem recepit. Post die Imperatoris ma-  
dato, totiusque Senatûs auctoritate accitus,  
nus non modò, sed maiore etiam quàm ante  
poris animique pulchritudine decorus ven-  
itâ vt imperator stupore oppressus vix fari  
set. Tandem cum admiratione in vocem prom-  
pens ait: Georgi, si tibi tuæque saluti rectè  
sultum velis, omîs præstigijs magicisque  
bus dijs sacrificâ: alioquin multis cruciatibus  
affectus, dulci hac vita spoliaberis. Cui mar-  
Quanta, inquit, est ista vestra dementia, qui  
mei potentiae, præstigiarum nomen imple-  
ponitis, eiusque præsidia magicis artibus  
rantes, ludricas dæmonum, qui à vobis coluntur  
fallacias tam impudenter iactatis. Acri voce  
ciq; aspectu, Diocletianus martyris orationem  
interpellâs, adstantibus imperauit, vt os eius  
derent: Sic, inquit, doceatur. Imperatores  
esse contumeliosos afficiendos. Deinde iussit, vt  
uis bubulis tamdiu vapularet, quoad nudum  
vndique ossibus, animo viribusque deficeret.

Ose eius ce-  
ditur.

Vapulat ner-  
uis bubulis

Fuit continuò ad Imperatoris imperium  
gellis in corpus martyris læuitum: sed Christus  
Dominus qui vires animumque ad asperam  
que fortiter ferenda suppeditabat, illum con-  
dere non modò non est passus, sed etiam nè  
nitatem quidem vultûs, aliqua tristitiæ nube,  
scurari: prorsus vt Imperator admiratione  
nus cogitatione deficeret: nec vterius, quod  
ferre vellet, inueniret. Tum Magnētius pari  
Imperatore admiratione detentus, conuersus ad  
martyrem ait: Tu si neque præstigijs, neque magi-  
cis artibus, sed sola Christi Dei tui, vt asseris, vir-  
tute, res adeò admirandas, & planè stupendas ge-  
ris, exhibe nobis clarius aliquid illius potentiae  
signum.

signum,  
conditis,  
tuo soli.  
Ad hęc S.  
qui vincit  
tatem me  
cto ad Ch  
men pro  
multitud  
omnium  
bo. & ora  
trumque  
fusisque  
sine inge  
vitam res  
por inua  
ratis inge  
riam col  
furore m  
Georgij  
que terro  
lij arque  
corrupti  
bus deli  
derunt: a  
in fidei c  
gloria ce  
Inter o  
tum inge  
virtute a  
plicijs qu  
dere non  
cam exe  
alter ex  
mi labe

signum, vnumque, ex his mortuis in tumulo reconditis, ad vitam reuoca, vt sic demum Christo tuo soli, veram diuinitatis gloriam tribuamus. Ad hæc S. Georgius: Quanquam certò sciam, vos, qui vinculis diaboli constricti, ad ipsius voluntatem captiui detinemini, neque hoc quidem factò ad Christum Deum viuentem accessuros, tamen propter eam, quæ hic præsens est, populi multitudinem, Dei me, benignitate cõsensus, ante omnium vestrum oculos Deum ipsum inuocabo, & orabo vt signum hoc ostendat. His dictis, vtrumque in terra genu cum intima pietate fixit, suisque ritè ad Deum precibus: mortuum, non sine ingenti terræ motu, ex terræ visceribus ad vitam reuocauit. Hoc miraculo, dum cunctos stupor inuaderet, maxima populi multitudo, iteratis ingenti cum clamore vocibus, Christi gloriam collaudauit. Imperator verò, amentia & furore magis repletus, execrabiles in Christi ac Georgij nomen blasphemias euomebat, iterumque tetto eum carcere conclusit. Interea cum alij atque alij, custodibus pecuniarum vi facilè corruptis, ad eum ventitarent plurimi à veteribus delictis per eum expiati, Christo nomina dederunt: ac diuinis eius sermonibus miraculisque in fidei constantia confirmati, nulla pro Christi gloria certamina recularunt.

Inter quos Glycerius quidam homo cum artum ingenio quidem rustico, sed fidei ac pietatis virtute adeò eximia, vt spretis tyrani minis supplicijque, sanguinem pro Christi nomine fundere non dubitauerit. Hic enim cum rem rusticam exerceret, atque, vt fieri interdum solet, alter ex bobus nimis laboribus fatigatus humi laberetur, & iamiam expirare videretur,

Glyce-

Mortuum  
fufcit mag  
tyr, sanctus.

Recluditur  
iterum in car  
cerem.

Multi ad  
Christi fidem  
conuertuntur

Glycerius tanta calamitate sanè perturbatus, multa de admiranda Georgij sanctitate audisset, ad carcerem contendit, supplexque à tyrè, malo suo remedium postulavit. At tyrè viso illo subridens, hoc tantum effatus: Vade Christus Dominus meus, bouem tuam vitam reuocauit. Ille autem verbis eius credit abijt, inuèroque boue sano & incolumi, còtine non potuit, quin in has voces laudis & confessionis erumperet: Magnus est Deus Christianorum. Comprehensus igitur, iussus est capitalem sententiam quam lætus gaudensque extrahere excepit.

Glycerius credit & gaudio caditur.

Christus S. Georgio apparet, & eum confirmat.

Vide fallacia dæmonis.

At Imperator, qui noctè interim dieque, in animo suo fraudes, suppliciaque versabat, quibus sanctum martyrem à Christi confessione uelleret, cum altera luce, iterum ad quæsitum eum euocare statuisset, fertur Christus ipse martyri in carcere votis precibusque intento apparuisse, animumque ad reliqua certamina subunda addidisse, coronamque capiti impoluit, hortans ut etiam atque etiam videret, ne quæ timiditate eadem se indignum redderet. Quæ munere incredibili perfusus gaudio martyris sequenti luce ad certamen euocatus prodijt. Quis idem Imperator, post multas, quibus martyris animum mira calliditate ac fraude pertrabat, blanditias, tandè ait: Si velles mihi tanquam patri astantissimo obsequi, omnes istos, quos pertulisti, cruciatus, maximis honoribus compensarem. Tum Georgius: si libet, ô Imperator, templum, deos visuri, ingrediamur. Hoc dicit Imperator gaudio exultans, tanquam victoriam martyris constantia positurus, cum vniuerso populo, populoque templum intrauit. Omnibus

tem ing  
parato,  
tuam: Ec  
Num di  
honores  
nem in  
di comp  
Deus ef  
autem i  
Deo pra  
dem in c  
trahere  
hic man  
tis? Hoc  
ad vnâ o  
immani  
repentè  
Sedat  
ram Dic  
medium  
reuerent  
ranni de  
cerans,  
rator au  
ô Alexa  
pudentè  
Christi  
ne respo  
Igitur  
trumqu  
tricem c  
mandat  
non sine  
protrax  
propera

tem ingressis, indicto silentio, & sacrificio iam parato, martyr extensa manu ad Apollinis statuam: *Ecquid, inquit à me sacrificium postulas? Num divinos, vni solique Deo debitos, expectas honores? Hæc dicens. edito crucis signo, dæmonem inhabitantem in voces verbaque huiusmodi compulsi: Non ego. nec mei similia quicquam Deus est. Vnus est Deus, quem tu prædicas. Nos autem in barathrum damnationis sempiternæ à Deo præcipitati. inuidiæ stimulis concitati, eandem in calamitatem miseriamque homines pertrahere nitimur. Tum Sanctus: Quo pacto igitur hic manere, me veri Dei cultore præsentem, audeas? Hoc dicto, ingenti cum sonitu fremituque statim ad vna omnes humi prolapsi sunt. Tunc quidam immani furore in Sanctum concitati, constrictum repente vinculis, multis plagis affecerunt.*

*Egregiè se ipsum dæmon pudefacit.*

*Corrumpit simulachra.*

*Imperatrix palam suam fidem testatur.*

Sedato autem populi tumultu, & Georgio coram Diocletiano adducto, ecce Imperatrix in medium procedens, magna cum humilitate ac reuerentia pedibus se martyris prostravit, Tyranni dementiam conspuens, deos maledictis lacerans, eorumque cultores detestans. Imperator autem ad eam: *Quid tibi, inquit, accidit. ò Alexandra quòd huic Mago, & incantatori impudenter adhærens, à dijs recesseris? Illa verò in Christi confessione Dei que laudibus exultans, ne responsione quidem dignum eum reputavit.*

*Sententia in S. Georgium & Alexandram.*

Igitur Dioeletianus nimio furore ebrius, vtrumque & Georgium & nobilissimam Imperatricem capitis damnauit. Nec mora, ij, quibus hoc mandatum erat, constrictum vtrumque vinculis, non sine multis variisque ludibrijs extra portas protraxerunt. Illi vero alacri animo ad certamè properantes, vitæ tædium pijs precibus allevabant.

**Imperatrix  
reddidit spiri-  
tum.**

bant. Ut verò ad locum quendam ventum fu-  
Imperatrix, ut consisterent petiuit. Illis autem  
cile annuentibus, Alexandra super vestem re-  
dit, & capite in genua reclinato, impolluta  
spiritum tradidit. Huius rei causa, martyr Chri-  
maiori læticia exultans, diuinam bonitatem, pe-  
cibus & hymnis & canticis celebrabat, donec  
locum, in quo coronandus erat, peruenisset.  
verò fixis in terram genibus, oculisque cum  
ra pietate ad cælum sublati, intrepidè ceruicem  
feriendam præbuit, & repromissam à Deo iu-  
tiæ coronam recepit.

**S. Georgius  
decollatur.**

De reliquijs verò eiusdem, atque miraculis  
ditis, scribit Greg. Turonen. de gloria Marr. ca.

**Claruit exi-  
mij mira-  
culis post o-  
bitum.**

Et quidem, in Galatia celebris fuit eiusdem  
eti memoria, de cuius miraculis ibidem scrip-  
titeratis, multa narrantur, in vita S. Theodori  
cægorum Archimandrite quâ supra descripsimus.

**Caput eius  
Romæ.**

Fuit & Romæ, quæ adhuc perseverat, illud  
huius Martyris memoria, ad velum aureum  
& Caput eius venerandum seruat.

**Vnum Bra-  
chium Pari-  
sij.**

S. Germanus porro, Parisiorum Episcopus  
Hierosolymam peregrinatus esset, rediēs, dicitur  
tit Constantinopolim, vbi à Iustiniano Impi-  
ter alias nobiles reliquias, donatus est Brachium  
eiusdem martyris, quod condidit Parisijs, in  
flica S. Vincentij.

**Aliud Bra-  
chium Co-  
loniæ.**

Brachium verò aliud huius S. Colonia Agri-  
pinam delatum, ac multis miraculis illustratum  
declarant acta S. Annonis, Episcopi Coloniae.

Non tantum siquidem in Oriente, vbi passim  
est, sed & in occidentis oris fuit clarissimus.

Exstat Epigramma Venantij Fortunati de  
Jica eiusdem nomine erecta, in Gallijs, in quo  
versus de eius Martyrio leguntur.

*Cæcere, cæde, sivi, vinculis, fame, frigore flammis,  
Confessus Christum: duxit ad astra caput.  
Qui virtute potens, Orientis in arce sepultus:  
Ecce sub occiduo cardine, præbet opem.*

VITA & MARTYRIVM S. ADALBERTI  
secundi Pragensis Episcopi. ex ea qua fide opti-  
me apud Surium inuenitur. Occubuit martyrio  
anno Domini 997.

C. Baron. in  
not. Martyr.  
Rom.

**A**Dalbertus in Boëmia claris admodum  
ortus natalibus, & dignitate inter suos ac  
gloria præcipuis, diuino proculdubio nu-  
mine in lucem editus, ad magnam ecclesiæ vtili-  
tatem ab ipso ortu destinatus est. Nam cum in  
morbum periculosum, & planè mortiferum in-  
cidisset, & parentes multis lachrymis morientis  
sui exitum prosequerentur, fuit repente à mor-  
tis ipsius faucibus, præter omnè spem, votis præ-  
cibusque parentum, ad vitam reuocatus. Decur-  
sus autem rudis infantia balbutientibus annis,  
traditus est Magdeburgi literarum disciplinis  
imbuendus, quas cum annis admodum nouem,  
magno cum tædio ac labore imbibisset, onustus  
dulcis sapientia liquoribus, ad patriam remea-  
uit. At verò quanquam magnam suis ipse paren-  
tibus, expectato diu reditu voluptatem adferret,  
tantam tamen deprauatis moribus, ac nimia vi-  
uendi libertate molestiam intulit, vt breui hau-  
slam ex eius conspectu lætitiā, grauiore mœ-  
stia obscuraret, luctuque ac lachrymis paren-  
tes deformeret. Incumbebat iocis puerilibus, læ-  
sciuam intemperatè exercebat, & cibo potui-  
que, pecudis instar deditus, diuinas leges per  
summum scelus conculcabat.

23. Aprilis.

Patria eius.

Traditur  
litteris.

In inuenili  
ætate fuit  
valdè læsci-  
uus, & di-  
scelus.

Interea